

D E C I Z I E

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Valeriu Doagă

Judecătorii:

Mariana Pitic, Iurie Bejenaru

examinând recursul declarat de Andrei Crețu împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea lichidatorului societății cu răspundere limitată „Eurodantrans”, în procedură de faliment, administratorul autorizat Andrei Fazlî împotriva lui Andrei Crețu cu privire la anularea tranzacției de înstrăinare a bunului din masa debitoare,

c o n s t a t ă

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 17 noiembrie 2016 s-a admis cererea introductivă depusă de creditorul banca comercială „ProCreditBank” societate pe acțiuni privind intentarea procesului de insolabilitate față de debitorul societatea cu răspundere limitată „Eurodantrans” (denumirea prescurtată SRL „Eurodantrans”); s-a constatat insolabilitatea SRL „Eurodantrans” și s-a intentat procesul de insolabilitate față de aceasta, fiind desemnat în funcția de administrator al insolabilității, administratorul autorizat Andrei Fazlî.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2017 (f.d. 3 verso) s-a admis demersul administratorului insolabilității SRL „Eurodantrans”, administratorul autorizat Andrei Fazlî privind intentarea procedurii falimentului față de debitor SRL „Eurodantrans”; s-a dispus continuarea procedurii de insolabilitate a debitorului SRL „Eurodantrans” și s-a trecut la procedura de faliment a SRL „Eurodantrans”, în vederea lichidării patrimoniului acesteia și distribuirea produsului rezultat, fiind desemnat în funcția de lichidator administratorul autorizat Andrei Fazlî.

La 07 iulie 2017, lichidatorul SRL „Eurodantrans”, în procedură de faliment, administratorul autorizat Andrei Fazlî a depus în instanța de insolabilitate cerere împotriva lui Andrei Crețu cu privire la anularea tranzacției de înstrăinare a bunului din masa debitoare, prin care solicită declararea nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare nr. 34 din 18 iulie 2011, a actului de predare-primire a unității tehnice din 18 iulie 2011 și a facturii fiscale seria JB număr 0351047 din 21 iulie 2011 încheiate între SRL „Eurodantrans” și Andrei Crețu, precum și a Deciziei fără număr din 18 iulie 2011 a asociatului unic al SRL „Eurodantrans”, Oleg Donica privind vânzarea autocamionuluiXXXXX; și returnarea acestuia în masa debitoare a SRL „Eurodantrans” (f.d. 1-3 recto-verso).

Totodată, solicită aplicarea măsurilor de asigurare sub formă de sechestru judiciar asupra autocamionuluiXXXXX.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017 (f.d. 13-15 recto-verso) s-a admis cererea lichidatorului „Eurodantrans”, în procedură de faliment, administratorul autorizat Andrei Fazlî cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare și s-a aplicat sechestru asupra autocamionuluiXXXXX, care se află în folosința și posesia lui Andrei Crețu și i s-a interzis acestuia înstrăinarea autocamionului.

La 28 septembrie 2017, Andrei Crețu a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017, solicitând casarea acesteia și respingerea cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare, ca fiind nefondată (f.d. 16).

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolvenței din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Crețu urmează a fi respins și menținută încheierea Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017, din următoarele motive.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvenței, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Articolul 425 din Codul de procedură civilă consemnează că, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Coroborând dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea insolvenței cu art. 111 alin.(3) din Codul de procedură civilă și regulile de declarare a recursului consemnate la Secțiunea a 2-a a Capitolului XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs consideră că, în speță, termenul de demarare a căii de atac începe să curgă în ziua imediat următoare datei comunicării hotărârii judecătorești.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolvenței consideră recursul ca fiind declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării încheierii instanței de insolvență din 12 iulie 2017 și respectiv începutul curgerii termenului de exercitare a căii de atac împotriva acesteia.

Verificând legalitatea încheierii instanței de insolvență în limitele recursului valorificat, Colegiul ajunge la concluzia că actul de dispoziție judecătorească supus examenului legalității este legal și întemeiat.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

La caz, instanța de recurs remarcă că în conformitate cu prevederile articolului 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Articolul 175 din Codul de procedură civilă prescrie în alin. (1) lit. a) că, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept să pună sechestrul pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane.

Succesiv, urmează a fi menționat faptul că în sensul dispozițiilor articolului 176 alin. (1) din Codul de procedură civilă, punerea sechestrului pe bunurile persoanei juridice sau persoanei fizice cu statut de întreprinzător, în cazul asigurării acțiunii, se efectuează în primul rând, pe bunurile care nu participă nemijlocit în producție: valori mobiliare, mijloace bănești (în monedă națională și în valută străină, inclusiv în numerar), autoturisme, obiecte de design din oficii și alte bunuri [...] în al treilea rând, pe bunurile imobiliare, precum și pe materia primă, materiale, mașini, unelte, utilaje, instalații, echipamente și alte mijloace fixe, destinate utilizării nemijlocite în producție.

Analizând actul judecătoresc de dispoziție suspus examenului legalității și coroborând memoriul înserat în partea motivată a acestuia la normele legale precitate, Colegiul constată că instanța de insolvență elocvent a aplicat prevederile legale ce guvernează speța.

Or, asigurarea acțiunii este un instrument important care după natura sa contribuie la protejarea drepturilor participanților la proces și în așa sens asigură eficiența justiției, urmărind astfel scopul de a asigura executarea actului judecătoresc pronunțat, precum și să contribuie la păstrarea situației existente între părțile în litigiu până la finisarea examinării cauzei în instanța de judecată.

Disponerea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii este necesară, având în vedere faptul că neluarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar putea crea dificultăți sau ar putea face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii.

La rândul său, CtEDO, în practica sa constantă a învederat că statului îi revine obligația de a se echipa cu un arsenal de instrumente juridice apte și suficiente pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor pozitive care i se incumbă (*cauza Ruianu împotriva României, no. 34647/97*), fiind în calitate de posesor al forței publice, Statul trebuie să acționeze cu diligență pentru a asista creditorul în executarea unei hotărâri judecătorești.

În acest sens, Curtea a reiterat că articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești, în acest fel el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți. Ar fi de neconceput ca articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu - proceduri care sunt echitabile, publice și prompte - fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești, a interpreta articolul 6 ca referindu-se în exclusivitate la accesul la o instanță și îndeplinirea procedurilor ar putea duce la situații incompatibile cu principiul preeminenței dreptului, pe care Statele Contractante și-au asumat angajamentul să-l respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie, prin urmare, privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 (*a se vedea Hornsby împotriva Greciei, hotărâre din 19 martie 1997, Reports 1997-11, p.510, § 40*).

În această ordine de idei, se deduce că etapa executării hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile este partea componentă a procesului de judecată echitabil, iar

neexecutarea efectivă a hotărârii judecătorești va face actul de justiție iluzoriu. Mai mult ca atât, nu doar neexecutarea hotărârii judecătorești definitive, ci și amânarea momentului la care ea își produce efectele poate face dreptul la un proces echitabil inoperant și iluzoriu în detrimentul uneia dintre părți.

În continuare, instanța de recurs învederează că cererea de recurs formulată de Andrei Crețu nu conține memoriul ilegalității și netemeinicii încheierii instanței de insolvabilitate, supusă examenului legalității, recurentul limitându-se doar la solicitarea sa față de instanța de recurs.

Astfel, nu este suficientă simpla exprimare a nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat de instanța de insolvabilitate, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Așadar, dezvoltarea motivelor de recurs implică în sine determinarea greșelilor imputate instanței de insolvabilitate, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept. Prin urmare, dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a demonstra nelegalitatea soluției pronunțate.

La caz, relevantă este jurisprudența CtEDO la examinarea cauzelor, în care Înalta Curte a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție (*Van Harn împotriva Germaniei*).

Din considerentele menționate, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolvabilității din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de Andrei Crețu și a menține încheierea Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, art. 445 alin. (1) lit.a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea litigiilor ce țin de aplicarea Legii insolvabilității din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de Andrei Crețu.

Se menține încheierea Curții de Apel Chișinău din 12 iulie 2017 adoptată în cauza civilă intentată la cererea lichidatorului societății cu răspundere limitată „Eurodantrans”, în procedură de faliment, administratorul autorizat Andrei Fazlî împotriva lui Andrei Crețu cu privire la anularea tranzacției de înstrăinare a bunului din masa debitoare,

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru